

muligt, at man efter nogle Aars Forløb vil have et bedre Overblik over, hvordan Mark-Afdelingerne vil klare sig; det er ogsaa muligt, at man ved den Revision, der skal foregaa inden 1926, kommer til det Resultat, at man opretholder disse Mark-Afdelinger yderligere nogen Tid, hvis man maatte finde det nødvendigt.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) udtalte, at det var forkert, at der stod „skarpt adskilte“. Jeg skal ikke optage en sproglig Debat med det ærede Medlem, der i saa Henseende er ulige dygtigere end jeg, og jeg har ikke noget imod, at dette „skarpt“ udgaar, hvis det er rigtigt, at der i lovt teknisk Henseende kun kan staa det ene. Jeg tillægger ikke den Slags Bemærkninger nogen Betydning; jeg tror heller ikke, det ærede Medlem i Virkeligheden tillægger det nogen som helst Betydning, det er blot en Bemærkning, som er kommet frem, for at det ærede Medlem kan pege paa et enkelt Punkt, hvor han kan sætte sin Finger.

Det ærede Medlem kom ind paa en nærmere Omtale af § 4, som det ærede Medlem var meget lidt tilfreds med. Til Forklaring af denne Paragraf skal jeg oplyse, at det var oprindelig Flertallets Mening, at denne Adskillelse mellem Mark- og Krone-Indskud skulde finde Sted straks, altsaa den 1. April 1922, med tilbagevirkende Kraft. Det mente Ministeriet ikke at kunne gaa med til, fordi det sikkert vilde krænke velerhvervede Rettigheder, om man straks adskilte Indskyderne paa denne Maade og med tilbagevirkende Kraft. Man kunde saa gaa den Vej at overlade det fuldstændigt til frivillig Overenskomst og sige: Det bliver en Sag, I selv maa ordne efter de sædvanlige Regler. Man har imidlertid her søgt at gaa en Mellemlig Vej ved at hjælpe Kasserne til hurtigst muligt at kunne adskille Mark- og Krone-Indskud derved, at der indrømmes et kortere Proklama end ellers i dansk Ret. Derfor har man sagt, at de Sparere, som ikke vil akkviescere ved Adskillelsen mellem Mark og Krone, maa gøre deres Krav gældende inden en Maaned efter Bekendtgørelsen. Jeg er ganske paa det rene med, at Sparekasserne kan risikere at komme til at indfri disse Mark, og at Sparerne mulig vil gaa deres Vej, og Sparekasserne er ogsaa paa det rene med, at den, der ikke vil akkviescere, kan forlange sine Mark ud af Kassen og gaa sin Vej med dem.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem klagede ogsaa over, at der ingen Statistik var. Jeg skal indrømme, at Lovforslaget ikke er særlig rigt forsynet med statistiske Oplysninger, men jeg skal til Ministeriets

Undskyldning oplyse, at det har været meget vanskeligt at faa en virkelig Statistik over Forholdene. Vi har gjort os forskellige Anstrengelser i den Retning. Sparekasseinspektøren er i disse Dage rejst derned for personlig at skaffe det nødvendige Materiale til Veje, hvis man skulde ønske flere Oplysninger. Vi har for længst skrevet derned for at faa dem, men det er vanskeligt at faa opgivet nøjagtigt det, som vi har spurgt om; de har aabenbart ikke altid let ved at forstaa vore Spørgsmaal i disse smaa Sparekasser. Men jeg skal meddele, at efter den Fortegnelse, jeg har her i min Haand, er der, saa vidt man kan se, 46 Sparekasser i de sønderjydske Landsdele, hvoraf de 9 er kommunale.

Naar det ærede Medlem (Brandes) kritiserede det Udtryk i Betænkningen, at Opretholdelsen af de offentlige Sparekasser vilde betegne et Brud paa Udviklingen, skal jeg bemærke, at det selvfølgelig skal forstaas paa den Maade, at det er et Brud paa de danske Sparekassers Udvikling. Jeg er ganske klar over, at det ikke er et Brud paa Udviklingen i Sønderjylland, desformedelst man der i de sidste 100 Aar har kendt kommunale Sparekasser. Det, man frygter, er, at man ved Genforeningen faar en helt ny Slags Sparekasser ind, som dansk Lovgivning ellers ikke kender; og det er uheldigt, bl. a. af den Grund, at man i alle Forhold maa tilstræbe Ensartethed Nord og Syd for den gamle Grænse. Vi har altsaa i dette Lovforslag foreslaaet — og jeg har forstaaet efter den Forhandling, jeg havde med samtlige sønderjydske Rigsdagsmænd, at man i Princippet tiltraadte vort Standpunkt —, at disse offentlige Sparekasser skulde forsvinde efterhaanden. Der har været Ønske om, at det skulde vare længere, 15—20 Aar, og paa den anden Side har der været Ønske om en Begrænsning til 5 Aar; vi er saa gaaet im medias res og har foreslaaet 10 Aar, som vi ansaa for en passende Tid, til at afvikle disse Sparekasser og give dem Lejlighed til inden Fristens Udløb at ordne sig som Garantsparekasser eller selvsupplerende Sparekasser.

Med disse Bemærkninger, og idet jeg gentager min Villighed til at forhandle nærmere med Udvalget, skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Green: Jeg skal tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Handelsminister. Jeg havde ikke Bemærkningerne til Lovforslaget præsent, ellers